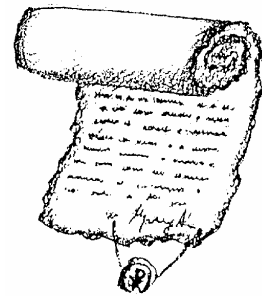




Hírlevél



A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2002. december 25. Karácsony

X. évfolyam 6. szám

Karácsonyi köszöntő

Alig múlt el a nyár, alig kezdődött el az Advent, ismét itt a Karácsony. Tudom, Uram, hogy nálad ezer év annyi, mint a tegnapi nap. Mégis zavarba ejt az idő futása...

Uram, add, hogy ez a Karácsony valamennyiünk számára meghozza legszükségesebb ajándékait. Add, hogy viszontláthassunk Téged gyermekkori emlékeink és felnőtt dolgaink szalmaszálain. Áldd meg szeretteinket, családjainkat, a távol lévőket, és az elköltözötteket. Töltsd be a szívünket és a lelkünket, és maradj is velünk - mindörökre. Amen.

Kedves Testvérek! Kegyelemben gazdag Karácsonyt, és áldott Új Esztenőt kívánok Valamennyiőtöknek, szeretettel,

Hegyi Balázs, plébános

„Az ökor és a szamár, akárcsak a barlang, jelképek. Forrásuk egy mózesi törvény és egy Ézsaiástól származó példázat. „Ne szánts ökrön és szamáron együtt” (Vmóz 22,10)- szól a tilalom, mivel a szamár – lévén tisztátalan állat – megfertőzné a tiszta ökröt. Az istállóban egymás mellé kötött két állat nemcsak azt jelzi, hogy a keresztény vallás az ilyen jellegű tilalmakat eltörölte, hanem azt a felfogást tükrözi elsősorban, mely szerint Jézus nemcsak a zsidók Messiásaként jött el – a zsidókat jelképezi a tiszta ökor -, hanem az egész emberiség, tehát a pogányok szabadítójaként is. Őket jelképezi a tisztátalan csacsi. Ézsaiás viszont így beszél: „Az ökor ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jáslát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá „(1,3). A példázatot ebben az összefüggésben a keresztények próféciaként értelmezték, azon keseregvén, hogy a zsidók nem (voltak) hajlandók Jézust Messiásnak, még kevésbé Isten Fiának elismerni.” /Jankovics Marcell/

Szentségimádás

2002. november 23. szombat este

Életünkben vannak olyan pillanatok, percek, órák, amelyek döntően hatnak ránk. Ritkán vannak, de vannak. Ezeket a pillanatok, percek, órákat legszívesebben betenném egy szépséges dobozba. Jól rátenném a tetejét, jó szorosan, hogy ne szálljon ki belőlük az „illatuk”. Mert lesznek még olyan pillanatok, percek és órák, amikor fel kell emelni a doboz tetejét, hogy onnan nagyokat „szippanthassunk”.

Ilyen óra volt, amikor szombat este szentségimádáson voltam templomunkban. Persze, ide is magammal cipeltem csomagjaimat, batyuimat, jól megtömökdvé valós és vélt gondjaimmal, bajaimmal.

A templomban majdnem sötét volt. A szentélyt mint egy virágfűzér, úgy fogták körül a mécsesek. Az oltá-

Ady: Karácsony

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna,
szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

A TARTALOMBÓL:

Nemsokára 250 éves templomunk.....	2.	oldal
Találkoztam a HÁLÓ-val.....	2.	oldal
Helytörténeti kiállítás.....	3.	oldal
Kárpátaljai testvéreink látogatása.....	3.	oldal
A zsolozsmáról.....	4.	oldal
Naptár.....	4.	oldal
HittanHázról röviden.....	4.	oldal
Show - ami só.....	5.	oldal
Olvasói levél.....	5.	oldal
Piroska és Farkas.....	5.	oldal
Botos Ferenc: Köszönöm.....	6.	oldal
Krónika.....	6.	oldal

ron csendben, szerényen vibráló fényekben állt: a „Legszentebb”!

Mit tudok most kezdeni magammal ebben a csendben, sötétben? Mit tudok most kezdeni magammal és a „Legszentebbel”? Mit tudok Neki mondani „csomagjaim és batyuim” közepette? Várakoztam...

Aztán a hangok, dallamok, szavak ismételtetése, ritmusa átmelegítettek. Hagytam, hogy magukkal vigyenek; úgy éreztem, mintha egy csónakban ülnék, ringatóznék. Széles folyón, melynek hullámain meg-megcsillannak a parti fények. A csónak ment velem és én ráhagykoztam. Batyuim, csomagjaim lassan, egyenként a vízbe estek...

Átölelt valami csendes öröm, mint egy meleg takaró.

A gyertyák, mécsesek fényei bevilágították az oltár feletti képet. Ilyen szépnek még sohasem láttam. Lent az apostolok, fent Mária és az angyalok. Az apostolok is már elejtették csomagjaikat és batyúikat, régebben mint én.

Fent a Szűzanya az angyalokkal mintha a zene, a szavak dallamára repkedni kezdtek volna. S a Szűzanya lassan emelkedni kezdett, repülni kezdett. Elkezdett repülni! Repült, repült mind feljebb és feljebb! A piros szoknyás angyalok alig tudták visszatartani. Azt azért mégse, hogy a Szűzanya kirepüljön az ablakon...!! Na, mert abból holnap, vasárnap reggelre nagy riadalom, ámuldozás lett volna!

- Hová lett a Szűzanya?
- A Szűzanya? Hát elrepült!
- Elrepült? Mikor?
- Tegnap este!
- Igen?
- Nahát ez a Balázs atya!! Miket nem...

Micsoda repülés volt! Micsoda este, még sokáig fogják emlegetni Nagytétényben. A Szűzanya repült örömeiben!??

Mindezek megtörténtek az Úr 2002. esztendőjének november havának 23-ik napján, szombaton este, amikor szentségimádás volt a nagytétényi templomban.

U.i.: Ha valaki esetleg „kételkednék”, legközelebb nézze meg jól a piros szoknyás angyalokat, hogy milyen szorosan fogják a Szűzanya ruháját.

2002.november 23. Faludy Marika

Találkoztam a HÁLÓ-val

A nagytétényi katolikus plébánia a „Háló” közreműködésével baráti kapcsolatba került Kárpátalja néhány magyar településével. Kölcsönös meghívások alapján korábbi látogatásukat szeptember közepén mi viszonzottuk.

Szeibert András és Ági az autóbusz kora reggeli indulásának pillanatától hazaérkezésünkig segítettek utazásunkat. A Háló kárpátaljai munkatársainak figyelme a programok minden részletére kiterjedt, szakszerű idegenvezetésükkel látogattuk a műemlékeket, templomokat, sóbányát. A buszon a közvetlen beszélgetések oldott, baráti légkört teremtettek. Ha a fáradság jelei mutatkoztak, gyorsan jött egy derűs történet, vagy vicc, máris vidáman énekeltünk, előkerült egy korty életelixír, ami a kedvünket csak fokozta. Gondoskodásuk olyan észrevétlen volt, hogy a „Háló” szorítását soha nem éreztük, de biztosak voltunk abban, hogy olyan „hálóban” vagyunk, amely összetart minket. A gondtalan utazást, az emlékezetes

élményeket, a sok szervező munkát – Sordélyiéknak is – köszönjük;
Kati és Béla

Ezt a felejthetetlen kirándulást nem szabad olyan átlagos mondattal illetni, mint „nagy a szegénység, de milyen kedvesek, jószívűek emellett”.

Azt hiszem, többről van szó. Nevezetesen arról, hogy ott, Kárpátalján, a valóban szerény (szegény?) körülmények között élő vendéglátóink a szó első és igaz értelmezésében elsősorban MAGYAROK, sokkal, de sokkal jobban, inkább, mint mi itt, az un. anyahazában. Büszkén vállalják azt, aminek születtek. Bátrabban, több méltósággal viselnek minden bajt, politikai keservet – bőven van belőle részük -, mint mi „itthon”.

Szégyellem magam kicsit; jólét (persze relatív) és sunyi megalkuvás az életünk őhozzájuk képest. És kissé irigykedem: NEM foglalkoztatják őket EU és globalizáció...

Nemsokára 250 éves templomunk

„két oldalán a templommal egykorú mellékoltárok állnak, szarkofág alakú mensával, tabernákulum nélkül. Az oldalfalakon a két mellékoltár fölött a templomépítő kegyuraság, Rudnyánszky József és felesége, Száraz Julianna védőszentjeinek festett keretben, pasztell színekkel megörökített falképeit látjuk. A leckeoldalon levő falkép Szent Józsefet ábrázolja. A szemközti falon Szent Julianna látható” – olvassuk a Tájak Korok Múzeumok Kiskönyvtára 478. füzet 5. oldalán. A 6. oldalon pedig élvezhető fénykép is látható a már erősen kifakult Szent József oltárképről.

A szenteket valamilyen reájuk jellemző jelképpel szokták festőik, szobrászaik ábrázolni. Szent Józsefet leggyakrabban karján a gyermek Jézussal, kezében ácszserszámmal (fűrő, fejsze, fűrész) vagy virágzó bottal. Tavasszal, a Szent József tiszteletére tartott vesperás bevezetőjében hallhattunk egy, az utóbbihoz kapcsolódó legendát:

„Amikor Mária 12 éves lett, a városban az özvegyembereknek egy botot kellett a templom oltárán elhelyezni, s akinek a botja kivirágzott, annak kellett Máriát eljegyeznie.”

(Szentek lexikona, Dunakönyv)

Persze, rendkívüli élmény volt – hála és köszönet érte mindenkinek, akinek megköszönhetjük.

Kludák Erzsébet

Számunkra az indulástól a hazaérkezésig az egész út egy csoda volt. A buszra szállástól úgy éreztük, hogy Szeibert András és Ági gyermekei lettünk. Amit ők és barátaik tettek értünk, azt egy ötcillagos ellátás sem tudta volna biztosítani. KÖSZÖNET ÉS HÁLA NÉKIK.

Az ott látott táj, a természet szépségei, a sóbánya, Munkács vára, a Vereckei hágó – ha mi ezt mind le tudnánk írni! És ha valaki bele tekinthetne a lelkünkbe, hát bizony ott csak boldogságot és szeretetet látna. Minden egyes résztvevőnek köszönet az együtt töltött időért!

Ilyésné Ilonka

Balog Miklósné

Custeau kapitány, a híres mélytenger-kutató néhány közvetlen munkatársán kívül széleskörű „külsős” gárdát foglalkoztatott. A vendég-búvárok családias meghívót

kaptak, tehát a feleségek, gyermekek velük együtt hajóztak, vettek részt a „merülésekben”. Így kívánta Custeau kinevelni az utánpótlást.

Ez jutott eszembe a Kárpátaljára velünk buszozó gyermekekről, fiatalokról. Hogy a négy napot ilyen problémamentesen, jó hangulatban, kellemes társaságba öltöztetve teljesítettük, abban jelentős része volt az ifik frissességének, vidámságának és fegyelmeztségének is.

Jó kezekben lesz a Háló!

ke

A híveivel 2000-ben hozzánk látogatott karizmatikus parókus, Orosz István Kárpátalján „**Karácshalvi Görög Katolikus Szakközépiskolát**” szervez és épít. Célja, hogy bentlakásos oktatással érettségire, szakmához, államnyelvi ismeretekhez juttasson magyar fiatalokat. Számukra a szülőföldön maradás lehetőségét, a szülőföldnek pedig keresztény erkölcsű ifjú szakembereket, értelmiséget szeretne adni.

A havi költségét egy kollégistának 20 ezer, egy tanárnak 25 ezer fo-

rintra tervezi (Nem sajtóhiba!!) A maximum 120-150 tanuló létszámú iskolához az ukrán állam „minden támogatást” megad, anyagilag azonban nem tud segíteni.

Kérjük, hogy akik Orosz István szándékát – a Megmaradni Alapítványt – anyagilag támogatni tudják (pl. havonta, rendszeresen 500 Ft-al) jelentkezzenek Konczné Mariánánál. (T:207-5977)

Szép lenne, ha egy diák vagy egy tanár eltartását biztosítani tudnánk!

Helytörténeti kiállítás Nagytétényben

Az emberekben mindig megvolt az ősi vágy, hogy megismerjék származásukat, őseiket - kezdte Balázs atya a kiállítás megnyitóját december 1-én, Advent 1. vasárnapján a Pusztasándor Községi Házban.

Mondhatjuk, hogy mindenkit elvarázsolt az a kb. félórás film, amely Nagytétény nevezetességei mellett bemutatta az egyházközség életét is. Ismerős utcákon járhattunk, képzeletben újra átélhettük az egyes eseményeket.

A polgármester asszony mondott néhány szót, majd – némi rágcsálni- és innivaló mellett – mindenki kedvére megnézhetette a kiállított fényképeket, régi újságok másolatait, interjúkat, tárgyakat, ismertetéseket a kastélyról és magáról Nagytétényről.

Végül álljon itt egyetlen mondat, mely a filmben is szerepelt és azt hiszem, híven tükrözi mindannyiunk érzelmeit otthonunk, Nagytétény iránt: „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért.”

Hámori Gyuláné, Dombi Anikó

Kárpátaljai Testvéreink látogatása Egyházközségünkben (2002. 12. 06-08.)

Szent-Miklós napján ismét nagy izgalommal készültünk, hogy fogadjuk a viszontlátogatásra érkező tiszaujhelyi és karácshalvi barátainkat.

Pénteken, késő délután érkeztek, meg és mi vendéglátók, valamint a leszálló vendégek többnyire már régi barátként üdvözöltük egymást. A fogadó családnál a szállás elfoglalása, és gyors kézmosás után, már siettünk is vissza a községi házunkba. Először a mi szeptemberi, kárpátaljai kirándulásunkról adtunk vendégeinknek diavetítéssel egybekötött úti beszámolót, amit meghitt, közös baráti beszélgetés követett, ahonnan már a büfé és Bacchus italai sem hiányoztak. Hazatérve, már mindenkinek jól esett a családi vacsora.

Szombaton folytatódott a közös program: autóbuszos városnézéssel, a Mátyás Templom, az Országház és a Szentkorona megtekintésével. Barátaink életében ez nagy nap volt, különösen a Szentkorona látványa csalogatta elő a szemekből a meghiúsultság és az öröm könnyeit.

Vasárnap reggel 8.00 órakor a görög katolikus liturgiát István és Balázs atya közösen celebrálta, amelyen már egyházközségünk tagjai is nagy létszámban vettek részt. Lelkiekben megerősödve Nagytétényi Kastélymúzeum megtekintésével szereztünk ismét örömet az idelátogatóknak. A déli harangszó jelezte, hogy Laci bácsi és Sára asszony készek az ebéddel, a községi házban ismét asztalhoz ülhetünk. A kitűnő ebéd elfogyasztása után, már valóban a búcsú percei következtek. „Viszontlátásra Kárpátalján!” köszöntek el a tiszaujhelyi és karácshalvi testvéreink, miközben buszuk kigördült a Plébánia elöl, és az utolsó integetéssel véget ért ismét egy találkozás.

E sikeres együtt töltött három napot többen az Egyházközség tagjai közül nagy odaadással és lelkesedéssel szervezték, mindenkinek köszönet érte. Ugyanakkor ne feledkezzünk meg szponzorainkról sem, köszönjük a segítségüket, amellyel hozzájárultak, hogy vendégeink szép emlékekkel tértek haza. Bollók Istvánné polgármester asszony rendelkezésünkre bocsátotta az autóbuszukat és Barta József kiváló gépkocsivezetőt. Blankenstein Miklós plébános atya a Mátyás Templomban adott segítséget, és Hazai Balázné kitűnő helyi vezetése bővítette történelmi ismereteinket. Végül, de nem utolsó sorban, a Nagytétényi Kastélymúzeumban Király Elvira igazgató asszony járult hozzá, hogy vendégeink elutazásuk előtt még egy újabb élménnyel gazdagodva fejezzék be látogatásukat. A kapcsolatok ápolása bizony igen fontos, számukra is, számunkra is, kívánjunk hát egymásnak határon innen és túl:

„Kellemes karácsonyi ünnepeket, és nagyon boldog újesztendőt!”
Sordélyi János

A zsolozsmáról

Az új egyházi év kezdetén röviden szeretnénk visszapillantani az elmúlt évben végzett zsolozsmákra. Összesen tíz alkalommal gyűltünk össze zsolozsmázni. Kétszer a virrasztó imaórát végeztük (Nagypéntek és halottak napja előestéjén), a többi alkalommal pedig vesperást énekelünk (mondunk). Szent Julianna és Szent József napján a templom két mellékoltáránál ünnepeltünk. Az év során megemlékeztünk Szent Adalbertről, az esztergomi egyházmegye védőszentjéről és még öt másik ünnepről is.

Néhány szóban foglaljuk össze a zsolozsma jelentőségét! Az 1960-as évek közepén, a liturgikus reform évek óta fúvó előszelét érzelve, összeültek a katolikus egyház püspökei, és a II. vatikáni zsinat során írásba is foglalták véleményüket a liturgiáról. Ebből idézünk: „A szent zsolozsma az egyház nyilvános imádsága, a lelkiesség forrása és a személyes imádság táplálója. A lekipásztoroknak azon kell lenniük, hogy a jelentősebb imaórákat, elsősorban az esti dicsőretet (vesperás), legalább vasárnapokon és nagyobb ünnepeken a templomban a néppel együtt végezzék, és a közösségben lehetőleg énekeljék.”

Az ószövetség ideje óta mind a mai napig a katonai táborok őreit háromóránként cserélik. Ezekhez az őrváltásokhoz igazodtak kezdetben a zsolozsma időpontjai. Így jött létre nyolc imaóra, melyek szerkezete, lelkülete az adott napszakhoz igazodott. Az ötödik század tájékán az imaórák elvesztették nagyon szigorú háromórás rendjüket, és szorosabban kapcsolódtak az évszakok változását követve egyes napszakokhoz. A zsolozsma két alappillére a laudes (reggeli) és a vesperás (esti) imaóra lett. Mellettük öt nappali kisóra és egy hosszú éjszakai olvasmányos imaóra alkotja a zsolozsmát.

Évszázadokon keresztül ez volt a mindennapos istentisztelet, nem a szentmise. Nemcsak a szerzetesi közösségekben, ahol ez máig nyilvánvaló, hanem a katedrálisokban is, amelyek liturgiája példaként szolgál a plébániák számára. Sokáig a szentmise csak a vasárnaphoz kötődött, hétköznapokon a templom a magánmiséknek és a naponta, sőt naponta nyolcszor végzett zsolozsmának adott helyet. A zsolozsma tehát, de különösen a vesperás, a plébánia életének meghatározó része volt! A II. Vatikáni Zsinat reformjaival erre az öt megillető helyre kívánta visszahelyezni.

A zsolozsmában valójában az Úr színe előtt folyamatosan végzett mennyei liturgiába kapcsolódunk, ezáltal megszenteljük egész napunkat. Ha a hívásnak engedelmességgel, tehát nem a magunk kedve szerint, főpapunkkal, Krisztussal imádkozunk: titokzatosan egybefonódunk a mennyei seregekkel és az örök időtlenségük állandó jelené válik számunkra a mában.

Ne hagyjuk elveszni anyánk, az egyház évezredes imádságát! Engedjük, hogy ez az ima számunkra példát és bátorítást adjon. Engedjük, hogy azok a szavak, melyeket az egyház ad számunkra, irányítsák értelmünket!

Ebben az évben is folytatjuk a zsolozsmák sorozatát, amelyek mindig egy-egy ünnepi alkalommal, az esti órákban lesznek havonta egyszer a templomban. Emellett megkezdjük a laudes éneklését is, mely havonta egy vasárnapon a két reggeli szentmise között lesz negyed tíztől.

Naptár:

január 6. vesperás Vízkereszt $\frac{1}{2}$ 7,
 január 26. laudes,
 február 9. laudes,
 február 16. vesperás Szt. Julianna $\frac{3}{4}$ 6,
 március 9. laudes,
 március 19. vesperás Szt. József $\frac{1}{2}$ 7,
 április 6. laudes,
 április 20. vesperás Húsvét $\frac{3}{4}$ 6,
 május 11. laudes,
 május 29. vesperás Mennybemenetel $\frac{3}{4}$ 6
 június 8. laudes
 június 19. vesperás Úrnapja $\frac{3}{4}$ 6.

HittanHázról Röviden (HHR)

Az időjárás hidegebbre fordult, ám az élet felélénkült az egyre otthonosabb Pusztai Sándor Közösségi Ház környékén előző „bejelentkezésünk” óta.

A ping-pong bajnokság első fordulóját lezárult, a tavasz érkezéskor folytatása várható, tehát lehet gyakorolni otthon a konyhasztalon, de mindenki megnyugtatására közöljük, lesznek alkalmak a gyakorlásra, felkészülésre.

A családakadémia résztvevői már egyre otthonosabban gyűlnek össze a teremben, s e folyamatnak még közel sincs vége, a legközelebbi, február nyolcadikai összejövetelükön már a „négykézláb” közlekedők is nyugodtan játszhatnak az erre a célra rendszeresítendő szőnyegen.

November kilencedikén kézműves foglalkozás helyszíné volt közösségi házunk 22 apróság részvételével, óriási sikert aratva.

Majd a fiatalok szervezésében és Baba néni „életmentő” segítségének köszönhetően megnyílt a nagytétényi helytörténeti kiállítás, amely megtekinthető minden szombaton 11 és 13 óra között, illetve a hétfői misék előtt és után.

December nyolcadikán kárpátaljai vendégeinket láttuk vendégül. A menü marhapörkölt káposztasalátával, majd desszertként Laci bácsi, ezen alkalommal debütáló Néró-süteménye volt.

A sok jó mellett nem hunyhatunk szemet hiányosságainkról sem, melyek kijavításain dolgozunk, s reményeink szerint előbb-utóbb kielégíthetünk minden igényt, addig is az érintettek türelmét, megértését kérjük.

A jövőben sem áll meg az élet, sőt az újévben, újabb lendülettel vághatunk a közösségépítésbe, amely új dimenzióban is megjelenik, a közelebbi hozzátartozók szintjén. Először a Kőhalmi család rendez agapét új jövevényük, Kinga keresztelője után. Folyik a szervezése egy irodalmi estnek, a kommunikáció kialakulásáról szóló előadásnak, s egy mongóliai úti beszámolóknak is. Tehát tervek vannak, ám továbbra is várjuk ötleteiket, megjegyzéseiket. Minden segítőtársunk munkáját köszönjük, s reméljük Ők is örömet leltek fáradozásaikban.

Ifj. Botos István

Show (- ami só), avagy Kinga (Kunigunda) gyűrűje

„Egy akna - szlatinai bányalátogatás margójára”

(2002. 09. 19 – 22.)

Kárpátaljai kirándulásunkon, Akna – Szlatinán, a sóbányában történelmük visszagördült pár száz évet. A XIII. századot idéztük, Szent-Kinga legendáját.

Őt a magyar és a lengyel nemzet egyaránt tiszteli, tekintve, hogy IV. Béla Árpád házi királyunk és Laszkarisz Mária királynénk (görög királyné) első szülött gyermekeként Kinga néven született 1224. március 4.-én.

A rendkívül vallásos királyi pár, gyermekeik nevelését az udvarban tevékenykedő domonkos és ferences atyákra bízta. Ennek eredménye és legszebb bizonyítéka, hogy a hat, nagykorúságot elért gyermek közül négynek: Kingának, Jolántának, Kostanciának és Margitnak (a későbbi Szent Margit) homlokát a szentség aureolájával fonta körül az utókor.

Kinga, a magyar királyné, Lengyelországba ment férjhez, Szemérmes Boleszlav (Bolesław Wstydlivy) krakkói lengyel királyfihoz. A mélyen vallásos, szentéletű ifjú királynét kötötte szűzi fogadalma, amivel szembeszólnie kellett az ifjú királynak is. Kinga kérte Boleslawot, hogy ígérete szerint teljesítve kérését, megtarthassa szűzi fogadalmát egy évig, majd még egy évig. Többször sikertelen kísérlet ellenére Boleslaw megígérte Kingának, hogy nem zaklatja tovább. A király szeretete jeléül odaajándékozta a királynénak Ó-Szandec (Stary-Sącz) és környéke birtokait, és a továbbiakban, mint „testvérek”, egymástól külön éltek.

A tatárok Batu Kán vezetésével 1241-ben mindkét országot feldúlták, kiirtva a lakosság nagy részét. Kinga a harcokban kitartott Boleslaw mellett, de a szülőhazája iránti vágy, és apja hívására visszajött Magyarországra. Magyarországi körútja során meggyőződött a tatárok súlyos pusztításáról.

Így jutott el a máramarosi (akna – szlatinai) sóbányába, amelynek aknáját róla nevezték el, így a mai napig is Kunigunda aknának hívják.

A legenda szerint Kinga királyné így szólt apjához IV, Béla királyhoz:

„Atyám add nékem ezt a sóknát, hogy innét egyenesen Lengyelországba vihessék a só-tömböket”. Kinga kérése azonnal teljesült. Annak jeléül, hogy birtokba vette a sóbányát, bedobta gyűrűjét az aknába.

A legenda azonban tovább folytatódott, 1251 körül magyar bányászok tanácsait követve megnyitották a Wieliczka (ejtsd :Welicska) közelében levő bochniai sóbányát, és az első felszínre került sótömbben megtalálták a királyné gyűrűjét. Ez időtől kezdve a só jelentette a lengyel királyok fő jövedelmi forrását.

1269-79. között a királyné sorra veszítette el szeretteit, szüleit, testvéreit, végül férjét, Boleslaw királyt. A királyné ezek után visszavonult és belépett Szent Ferenc második rendjébe, - a Klára-szüzek rendjébe - jelentkezett a korábban maga alapított, anyagilag gazdagon támogatott kedves ószandeci klarissza kolostorba, ott élt haláláig.

Kingát a magyar és a lengyel történelem e kimagasló, szent életű személyiségét II. János Pál Pápa Őszentsége 1999-ben szentté avatta. Ő - Szandec egy új zarándokhely lett a magyarok számára, ahová a jövőben ellátogathatunk, hisz az Árpád-házi és a Piast (Pjászt) dinasztia uralkodói több alkalommal vettek részt közös történelmünk alakításában.

Sordélyi János

PIROSKA ÉS FARKAS

lógó fejvel bandukoltak haza. - Látom, bajban vagytok - fogadta őket nagymama.

- Hogyne lennének, mikor Okos Tamás az egész osztály előtt kijelentette, hogy a szerzetesek nem normális emberek, mert nem dolgoznak, nem nőznek, nem is élnek, csak értelmetlen imákat mormolnak! Mit lehet erre mondani? - darálta egyszerű Piroska.

- Meglehet, Tamásotok a matematikában zseni, de ebben melléfogott. Talán csak bal lábbal kelt fel – gondolkodott el egy pillanatra nagymama.

- Először is: a szerzetesek dolgoznak. Tanítanak, beteget ápolnak, szegényeket gondoznak, misszionálnak. Még a legszigorúbb, elmékedő rendekben is kötelező a rendház fenntartását és a saját maguk kondicionálását szolgáló fizikai munka.

- Az igaz, hogy nem hétköznapi emberek. Nem a legújabb divat szerint öltöznek, nem néznek krimit, focimeccset. Nem vásárolják a reklám szerinti sört és macskaeledelt. A szerzetesek szabad emberek, nem fontos nekik, hogy idomuljanak a mindenkori divathoz, ahogy ők mondják: „lerázzák a világ láncait”.

De azt hiszem, nem a divat a fontos szempont. Ők már fiatalon komolyan vették azt, amit mi csak öreg korban kezdünk belátni: Teremtmények vagyunk, megkezdjük az örök életet! Nem magunkból, gyarló emberi természetünkől kellene kiindulnunk, hanem a Teremtő szándékából.

- Azt mondta nyáron a cserkész tábor éjszakai őrségében egy nagy ministráns, hogy a szerzetesek az örök életet nem akarják elveszíteni földi hülyeségükért. És jól tennénk, ha ezt mi is meggondolnánk - idézte fel emlékét Farkas.

- Van ebben valami, de nem a lemondást látom lényegesnek – folytatta nagymama. Igaz például, hogy egy jó sportoló sok mindentől lemond. Ám ezen észébe sem jut szomorkodni, hiszen az a vágy röpíti a kemény edzésekre, hogy bekerülhet az olimpiai csapatba, felállhat a dobogóra!

- A szerzetesek sem csak a halál után lesznek majd derűsek és elégedettek. Már itt a földön azok! Eszembe jut például Szeghy Ernő páter. Hogyne lett volna boldog, békés, kiegyensúlyozott, hiszen egész gondolatvilágát, lelkét az abszolút igazság, szépség, jóság: Isten töltötte ki. A szerzetesek a Jóisten sugárzásában „napoznak”. E mellett még a világ súlyos gondjai, a betegség, a fájdalmak is eltörpülnek.

- Tudom, ez sokaknak furcsa, mégis úgy gondolom, a szerzetesek a mai ember számára is példaképek. Nem úgy értve, hogy vonuljunk mi is kolostorba. Nem hagyhatunk ott családot, hivatást. De a mindennapjainkat azzal a céllal kell élnünk, hogy Istenhez jussunk egyre közelebb. Mert ez a fejlődés. És higgyünk Jakab apostolnak, aki azt mondta: „Közeledjétek az Istenhez és Ő is közeledni fog hozzátok.”

- Nagymama, küldjük el Farkast szerzetesnek! – kiáltotta Piroska hamiskán csillogó szemekkel. Piroska szerencséjére azonban testvérének máskor gyorsan eljáró keze meg se mozdult, Farkas csak ült elgondolkozva.

Nagymama válaszolt helyette: - No-no, vannak női rendek is szép számmal! Mehetsz te is! Mennyire mások és mégis milyen boldogok voltak kis Szent Teréz és nagy Szent Teréz! De nem könnyű ám egyik szerzetbe sem bekerülni! Nem véletlenül vannak hosszú fogadalmi időszakok. Csak alázatos, önmagával szemben kemény, másokat megértő, testileg-lelkileg egészséges férfi vagy nő kísérelheti ezt meg!

- A mai estére azt ajánlom, tartsuk be a mi házi regulánkat. Farkas szaladj porszívózni, Piroska csiszatold ki a fürdőszobát, fél óra múlva ehettek a friss lángost! Fokhagymával és sajtosan jó lesz?

KRÓNIKA

okt. 05. Énekes vesperás templomszentelés ünnepén.

okt. 15. „Kihelyezett” felnőtt hittanóra Pázmádon szentmisével és házszenteléssel.

okt. 26. **Elvitték első gyűjtésünk eredményét a kárpátaljai Aknaszlatinára, a katolikus óvodába. Jó érzés volt együtt látni az igazán szép mennyiségű száraz élelmiszert! Képzeld el, milyen öröm ez a kinti óvónőknek, konyhásoknak!** (A gyűjtés folyamatos, várjuk a további adományokat!)

nov. 01. Az esti szentmise után emlékezés az elmúlt év halottaira. Az elmentek emlékére meggyújtott mécsesekből bizony hosszú sor kígyózott végül az áldozórácsra. Szomorú szívvel emlékeztünk az egyházközségi képviselőtestület korábbi tagjaira, Spiller Marci és Almásy Béla bácsira, plébániai közösségünk figyelmes, és tevékeny segítőjére, Botosné Radeczky Stefire, valamint a 27 évi budatétényi szolgálat után 85 éves korában meghalt Ternyák Géza atyára is. A megemlékezés után virrasztás volt zsolozsmával.

nov. 02. Az esti, halottak napi szentmisét kis borítékokban megnevezett, ilyen módon személyükben megidézett szeretteinkért (is) ajánlottuk fel.

nov. 22. Énekelt vesperás Szent Cecília ünnepén.

nov. 23. Esti imaóra.

nov. 30. Adventi koszorúkészítés.

dec. 01. Helytörténeti kiállítás megnyitása a Puszta Sándor Községi házban. Meghívott vendég volt kerületünk új polgármestere, Bollók Istvánné.

dec. 02. Elkezdődtek a hajnali roraték (utolsó december 23-án).

dec. 6-8. Itt jártak kárpátaljai barátaink.

dec. 08. Vendégeink – továbbítás céljából – elvitték aknaszlatinai gyűjtésünk immáron második adagját. Köszönet az adományozóknak!

dec. 08. **Erdő Péter lett egyházmegyénk érseke**, a 75. életévét betöltött Paskay László utóda. Balázs atya meghívására augusztusban ő szentelte fel közösségi házunkat és nyitotta meg hároméves felkészülésünket templomunk felszentelésének 250. évfordulójára. Reméljük, szívesen eljön majd 2005-ben is!

Áldott, békés Karácsonyt és kegyelmekben gazdag Újesztendőt kívánunk minden olvasónknak!

A Hírlevél szerkesztői

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34.

Tel: (1) 424-0252),

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.

Tel: (1) 207-5977),

Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2. oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.